Cântarea Cântărilor - Comentarii Jean Koechlin

Să nu abordăm această carte fără ca mai întâi să-I cerem Domnului să ne păzească de orice gând profan.„Eclesiastul“ ne-a învăţat că lumea nu poate umple vidul din inima omului; „Cântarea“ ne va prezenta acum dragostea divină, singura care-l poate umple. Precizăm că aici este vorba, înainte de toate, figurativ, de relaţiile viitoare ale Împăratului, Hristos, cu Israel, Soţia Sa pământească. În momentul în care se va „deschide“ împărăţia Sa, afecţiunile acestui popor vor fi reanimate şi vor răspunde, în sfârşit, celor ale adevăratului Solomon. Vom sublinia însă în lectura noastră mai ales ceea ce se poate aplica în mod practic nevoilor actuale ale creştinului. Dragostea este legătura vitală care-l uneşte pe fiecare răscumpărat cu Mântuitorul lui: a Lui pentru noi este infinită, de neclintit; a noastră pentru El, cât de slabă şi de inconsecventă este! Să-I cerem ca El să ne tragă, pentru a putea alerga după El (v. 4).Versetele 5 şi 6 conţin mărturisirea trecutului vinovat. Cea care vorbeşte aici ştie bine că, dacă este plăcută, aceasta nu se datorează nicidecum propriilor ei merite (citiţi Efeseni 1.6b). Însă versetele 7 şi 8 arată cum ea acum doreşte prezenţa Păstorului, iar versetul 12, cum Îl doreşte pe Împăratul. Ea Îl iubeşte; El este neîncetat pe inima ei, ca un săculeţ cu mir parfumat care-i impregnează veşmintele şi care o însoţeşte în toate locurile (v. 13; 2 Corinteni 2.14-16).

Prin fructele sale se deosebeşte un măr de copacii pădurii (v. 3). În mijlocul oamenilor, numai Hristos a produs pentru Dumnezeu acest fruct a cărui dulceaţă o pot savura acum răscumpăraţii Săi (v. 5; Numeri 18.13). Precum Maria la picioarele Domnului ei, noi suntem chemaţi să ne hrănim ascultând Cuvântul Lui.„Steagul Lui peste mine“ este „dragostea“ (v. 4). Ostaşi ai lui Isus Hristos, noi nu ne urmăm Comandantul constrânşi, ci din dragoste pentru Persoana Lui!Biblia se încheie cu promisiunea Sa: „Iată, Eu vin curând“ (Apocalipsa 2.7,12,20). Ce ecou au aceste cuvinte în inima acelora care-L iubesc! „Glasul Preaiubitului meu! Iată-L că vine“ (v. 8). Până la trezirea zorilor, să ştim să rămânem, asemeni unei porumbiţe sperioase, în crăpătura stâncii, la adăpost de întinăciuni şi de pericole (v. 14, 17). Şi să nu avem încredere în „vulpile mici“ care strică viile în floare (v. 15)! Crescând, aceste vulpi mici vor deveni din ce în ce mai crude (Romani 6.14). Şi, odată cu floarea, va dispărea în plus orice speranţă de fruct. Să nu tolerăm astăzi o asemenea fraudă mică, un astfel de păcat aparent neînsemnat, care mai târziu ne vor domina, frustrându-L pe Domnul de rodul care-I aparţine!

Să nu ne mirăm dacă avem dificultăţi în a găsi prezenţa Domnului în patul nostru (v. 1; imagine a lenei) sau, prin contrast, în hărmălaia cetăţii (v. 2)! Dimpotrivă, pe genunchi şi în reculegere în camera noastră Îl putem întâlni întotdeauna pe Acela care ne iubeşte sufletul (comp. cu v. 4). Dar chiar şi acolo, să nu vină nimic să ne distragă şi să ne tulbure comuniunea (v. 5)!Din pustie, imagine a lumii aride, un parfum se poate înălţa până la Dumnezeu (v. 6). Cândva, Isus a traversat tot această lume şi întreaga Sa viaţă a fost doar „de bun miros“ pentru Tatăl. Mirul vorbeşte despre suferinţele Sale (de la leagăn până la mormânt; Matei 2.11b; Ioan 19.39); tămâia, despre diversitatea perfecţiunilor Sale morale. În sfârşit, „toate felurile de pudre ale negustorilor“ sugerează experienţele cotidiene în care Dumnezeu Se simte glorificat. Un astfel de parfum, cel al lui Isus, suntem şi noi chemaţi să-l facem să se înalţe către Dumnezeu.Curând, pentru Israel ca şi pentru Biserică, va fi sfârşitul pustiei (v. 6; comp. cu Numeri 21.19,20). Adevăratul Solomon va fi pregătit totul în vederea odihnei mileniale (v. 7-10). Pe El Îl va împodobi coroana Sa, iar ziua aceea va fi cea a „veseliei inimii Lui“ (v. 11; Psalmul 132.18).

În timp ce Domnul contemplă cu încântare frumuseţea Soţiei Sale, spre ce se îndreaptă privirile acesteia? Prea adesea ne lăsăm orbiţi de atracţiile strălucitoare şi exaltante ale lumii (Libanul)! În inconştienţa în care ne aflăm, nu distingem acolo „vizuinile leilor“, nici leoparzii vicleni (v. 8). Domnul însă vede pericolele la care suntem expuşi în acest mediu fascinant şi caută cu blândeţe să ne detaşeze de acesta: „Vino cu mine din Liban…“ (v. 8). Iar ceea ce ar trebui să ne îndepărteze este dragostea pentru El, mai degrabă decât teama de pericol. „Sora Mea, mireaso“: aceste nume reprezintă tandrul apel spre a relua legătura cu El. Domnul are asupra sufletului pe care-l iubeşte drepturi exclusive. Ea este o „fântână pecetluită“, din care numai El are dreptul să bea, „o grădină închisă“, unde nimic străin nu are voie să intre şi ale cărei flori, fructe şi parfumuri sunt rezervate doar pentru El. Dar, „ca să-i picure miresmele“, trebuie uneori să sufle vântul încercării sau briza din sud (v. 16). În felul acesta, sentimentele pentru El se vor redeştepta, prezenţa Lui va fi dorită şi El Însuşi, răspunzând acestei invitaţii („să vină Preaiubitul“), va avea plăcerea să culeagă, să guste şi să împartă ceea ce slaba noastră dragoste Îi va fi pregătit (cap. 5.1).

De câte ori nu ne putem recunoaşte şi pe noi în egoismul şi în nepăsarea vinovată a preaiubitei! Isus bate la uşa inimii noastre. Lipsa de ardoare spirituală însă, plăcerea pentru comoditate sau neglijarea de a ne judeca fac să găsim nenumărate scuze pentru a nu asculta de vocea Duhului Său. Cu tristeţe, Domnul „pleacă“ (v. 6). Să ştim atunci – pentru a regăsi comuniunea cu El – să manifestăm înflăcărarea tinerei soţii! Pentru a-L descrie pe Preaiubitul ei, ea nu are termeni suficient de arzători, nici comparaţii suficient de convingătoare. Şi noi, dragi prieteni, ce-am avea de spus dacă ne-ar întreba cineva cu privire la Domnul Isus? (comp. cu Matei 16.15,16). Cu ce este El mai mult decât acesta sau acela? (v. 9). Am şti noi să vorbim despre dragostea şi puterea Lui, precum şi despre coborârea şi ascultarea Lui până la moarte de cruce? Am avea noi ceva de spus despre harul şi înţelepciunea Lui, despre perfecţiunile umblării şi lucrării Sale? „Nu are … o înfăţişare care să ne facă să-L dorim“, spunea Israel prin gura profetului (Isaia 53.2). Frumuseţea gloriilor morale ale lui Mesia (ascunse poporului necredincios) o fac însă pe Soţie să strige: „Toată Fiinţa Lui este de dorit“ (v. 16). Această Persoană este cu adevărat Obiectul tuturor dorinţelor noastre?

Descrierea înflăcărată pe care Sulamita a ştiut să o facă despre Preaiubitul ei le-a atras şi pe altele să-L caute. Un astfel de rezultat trebuie să aibă şi mărturia noastră. Cei care ne înconjoară nu se înşală în această privinţă. Numai accente izbucnind din plinătatea inimilor noastre îi pot conduce la Isus. „Fiicele Ierusalimului“ au auzit vorbindu-se din nou despre splendoarea Mirelui, dar cât priveşte frumuseţea Miresei, aceasta le este deja vizibilă. Ea este „cea mai frumoasă dintre femei“ (v. 1, 13). Frumuseţea morală a Adunării, reflectare a celei a lui Isus, îi va pregăti pe cei neîntorşi la Dumnezeu să primească evanghelia.Dar, înainte de toate, această frumuseţe este apreciată de Domnul (v. 4). El de asemenea are ochii asupra aceleia pe care a iubit-o până la moarte. Şi ce vede în ea? Perfecţiunea cu care El Însuşi a înveşmântat-o (comp. cu Ezechiel 16.7-14). El poate din nou s-o numească „desăvârşita Mea“ (v. 9), iertându-i indiferenţa şi nereţinând decât un lucru: că ea nu s-a ruşinat cu El; a mărturisit public numele Lui. La rândul Său, El o recunoaşte ca fiind a Lui înaintea lui Dumnezeu (Matei 10.32). Şi noi ne gândim la clipele apropiate în care Mirele divin Îşi va prezenta Lui Însuşi Adunarea Sa, fără pată, fără zbârcitură, fără nimic de felul acestora, ci sfântă şi fără cusur pentru eternitate (Efeseni 5.27; 1.4).

Psalmul 45.11 îi declara Miresei pământeşti: „Împăratul va dori frumuseţea ta, pentru că este Domnul tău: adoră-L“; acum „Cântarea“ conţine un fel de răspuns la această invitaţie: „Eu sunt a Preaiubitului meu…“, spune logodnica Împăratului (v. 10). Ea este conştientă de legăturile care o unesc cu El: El este Domnul ei. Ea se mândreşte nu cu poziţia de regină, ci cu dragostea Soţului. Nu numai frumuseţea ei (descrisă în v. 1-9) este ceea ce doreşte Împăratul. Ea afirmă plină de siguranţă: „dorinţa Lui este pentru mine“ (v. 10). Am putea spune că acolo se află nota cea mai înaltă a Cântării … şi în acelaşi timp cea mai modestă. A fi siguri că Domnul ne iubeşte nu este o pretenţie, pentru că această

dragoste nu este nicidecum fondată pe meritele noastre. Sufletul este statornicit în har. Şi sperăm că fiecare dintre cititorii noştri are această siguranţă, că este iubit personal de Domnul Isus.În via lui Israel, nepăzită şi atât de mult timp neroditoare, vom vedea în sfârşit muguri şi flori, promiţând o recoltă măreaţă (v. 12). Ei bine, fiecare răscumpărat este acum chemat să aducă închinare lui Dumnezeu prin Isus Hristos, oferind aceste fructe delicioase ale laudei păstrate pentru Preaiubitul (v. 13; Evrei 13.15; Deuteronom 26).

Afecţiunile Soţiei iudeice, după toate încercările care le vor fi purificat, nu vor avea seninătatea fericită a celor ale Bisericii, astăzi. Aceasta se bucură cu Hristos de relaţii deja ferm statornicite. Binecuvântat fie Dumnezeu că pentru noi nu mai există „dacă“, nici verbe la modul condiţional (v. 1, 2)! Numele noastre sunt săpate în gravuri de „peceţi“ pe umerii şi pe inima Marelui nostru Preot (v. 6; Exod 28.11,12,29). Noi avem parte de această dragoste desăvârşită care înlătură frica (1 Ioan 4.18). Crucea este locul unde noi am cunoscut-o în expresia ei supremă. Acolo dragostea a fost mai mare decât păcatul nostru şi mai puternică decât pedeapsa cuvenită lui: moartea. Nici chiar apele înspăimântătoare ale judecăţii n-au putut atinge dragostea din inima binecuvântată a Mântuitorului (v. 7; Psalmul 42.7).În „sora mică“ a lui Iuda le recunoaştem pe cele zece seminţii, care numai după aceasta vor atinge deplina lor dezvoltare spirituală (v. 8). Atunci va domni pacea (v. 10) şi întreaga vie a lui Israel va repurta roade (v. 11, 12). Va avea acolo pentru adevăratul Solomon deopotrivă mărturie şi laudă (v. 13). Astăzi însă Domnul doreşte să le audă rostite cu vocile noastre, din inimile noastre. Împreună cu Duhul, Mireasa răspunde: „Amin, vino, Doamne Isuse…“ (v. 14; Apocalipsa 22.17,20).

clickbible.org